

Til § 6.

Med Hensyn til Paragrafens 1ste Stykke jfr. Loven af 1. April 1871 § 2, 1ste Punktum og § 5. Efter Ordet „Enhver“ er Sætningen: „uanset at han ikke er jagtberettiget“ for Tydeligheds Skyld tilføjet.

Ifølge Loven af 1871 § 5 er Eieren eller Brugerens af Jorden berettiget til ogsaa at lade den heromhandlede Ret „udøve ved Andre.“ Denne Bestemmelse kan ved sin Mangel paa Begrænsning give Anledning til Misbrug. I Stedet herfor foreslaas det fastsat, at Eieren eller Brugerens skal kunne udøve Retten „selv eller ved Personer, hørende til hans Husstand,“ hvilket Udtryk formentlig giver Bedkommende Retten i det Omfang, som dens Diemed udkræver.

I Stedet for „Rovfugle“ i Loven af 1871 § 2 foreslaas: „Dagrovfugle med Undtagelse af Musevaagen, den store Hornugle, Sneuglen;“ jfr. Loven af 1871 § 11, hvorefter Musevaager og Ugler med Undtagelse af den store Hornugle og Sneuglen skulle være fredede, hvilken Bestemmelse er bibeholdt i Forflagets § 14 II Nr. 1. Efter „Vildgæs“ foreslaas tilføjet: „med Undtagelse af Graagaasen“, ligesom denne Fugl foreslaas fredet ved Forflagets § 14 II Nr. 7. Foruden de i Loven 1871 § 2 nævnte Fugle foreslaas Skovfæder, Blisbøns og Lappedykkere optagne i Bestemmelsen.

Med Hensyn til Paragrafens 2det Stykke jfr. Loven af 1871 § 2, 2det Stykke og § 5. Udtrykket „Gaard og Have“ i Loven af 1871 § 2 foreslaas ombyttet med „Gaard, Gaardsplads og indbegnede Have“. Udtrykket: „selv eller ved Andre“ er her bibeholdt, fordi det ved Udelæggelsen af de heromhandlede skadelige Dyr undertiden kan være nødvendigt at søge Bistand af Andre, der ere særlig kyndige i den nævnte Henseende.

Da Kramsfugle som Sangfugle foreslaaes fredede hele Aaret (§ 14), har man ikke fundet Grund til i Forflaget at optage en Bestemmelse, der svarer til Loven af 1871 § 3.

Al Hensyn til Ferskvandsfiskeriet har man under de skadelige Fugle optaget Hatteterner, Søfugle og Vandstøve, ligesom der er tilføjet en Bestemmelse om Fangst af Oddere i Fiske dam.

Til § 7.

Denne Paragrafs 1ste Stykke er, asset fra nogle Redaktionsændringer, ganske overensstemmende med Loven af 1871 § 4.

Den Brugerens heretter tilkommende Ret, der ifølge § 8 ikke kan indskrænkes ved nogen Kontrakt, bør dog ikke tillægges den Jagtberettigedes egne Skov og Jagtbejente med Hensyn

til den dem tilstaaede Tjenestelod, hvorfor Paragrafens 2det Stykke er tilføjet.

Til § 8.

Jfr. Loven af 1871 § 5. Sætningen: „som han er berettiget til ogsaa at lade udøve ved Andre“ bortfalder i Henhold til det til § 6 bemærkede.

Til § 9.

Jfr. Loven af 1871 § 8. Straffebestemmelsen er henført til Forflagets Kap. IV, jfr. § 26.

Til § 10.

Jfr. Loven af 1871 § 9.

Til § 11.

Loven af 1871 § 10 forbyder den Jagtberettigede paa Grunde, hvor han ikke selv har Brugsretten, at nedstyre løsgaaende Hunde eller Rætte; derimod hjemler Loven ikke udtrykkelig den Jagtberettigede nogen Ret til at nedstyre de nævnte Dyr paa Grunde, hvor han selv har Brugsretten, men at en saadan Ret dog kan udledes af Lovbestemmelsen, er antaget ved Højesterets Dom af 17. Mai 1888 (U. f. R. 1888 S. 997). Der bør dog formentlig ikke tillægges den Jagtberettigede nogen ubegrænset Ret til at nedstyre løsgaaende Hunde i Jagtdistriktet, men denne Ret maa nærmere bestemmes, saaledes som ogsaa Tilfældet var før Loven af 1871, jfr. Fdg. 20. Mai 1840 §§ 31 og 32 og Lov 25. Mars 1851 § 20; disse Lovbestemmelser bleve ophævede ved Loven af 1871 (§ 20), dog uden at denne Lov, som allerede bemærket, gav nogen Regel i Stedet derfor. Ved Lov om Mars- og Veisfred af 25. Mars 1872 § 7 er der tillagt Brugerens af Grunden en Ret til herfra at sjerne omstreifende Hunde, men denne Bestemmelse er ikke tilstrækkelig for den Jagtberettigede paa Grund af den Skade, som omstreifende Hunde kunne tilføje Bildtet. I Overensstemmelse med det Anførte har man affattet den i Forflaget optagne Bestemmelse.

Med Hensyn til Paragrafens 2det Stykke jfr. Loven af 1871 § 10.

Til § 12.

Jfr. Loven af 1871 § 16.

Ifølge Dom i U. f. R. 1877 S. 742 rammer Forbudet i Loven af 1871 § 16 ikke den, der sædes med Skydevaaben eller Jagthund paa Isen langs anden Mands Jagtgrund, og efter Dommens Udtryk vilde bemeldte Forbud foræntlig heller ikke blive bragt til Anvendelse paa den, der vader langs anden Mands Jagtgrund, idet efter Dømmen den Del af Stranden, hvor der kan vades, ikke, fordi det sammesteds er forbudt at udøve Jagt, kan medregnes til Jagtdistriktet. Den